

Et landsbydegnepars liv og virke

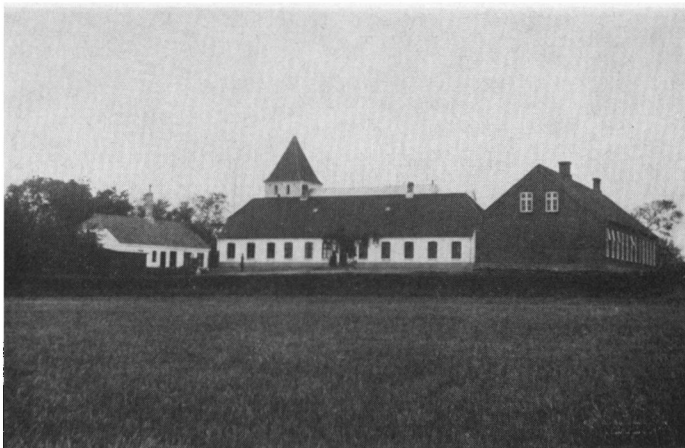
Af *Aksel Andersen*

Jens Andersen var født den 15. september 1865 på Lille Lervadgård, Føvling sogn. Han var søn af Mads Olesen Andersen (f. 1. dec. 1833) og Ellen Kirstine Schou (f. 11. nov. 1829). Farfaderen var Anders Olesen, ejer af Lervadgård, og denne havde nok ment, at sønnen kunne have valgt en rigere pige. Men endelig en dag sagde han: »Vi skal til at stryge sten«. Det var måden, hvorpå han meddelte, at tilladelsen var givet, og at brylluppet snart skulle fejres. Det skete 8. marts 1860.

Det blev et slidsomt liv, der da indledtes. Der var vist kun 6 agre, en gammel hest og et par køer at begynde med, og hvert år skulle yderligere et stykke hede tages under plov. Et par store mergelgrave vidner om, hvordan jordforbedring fandt sted.

I ægteskabet var der tre sønner. Den yngste, Niels (23/1 1868-29/7 1932) overtog fødegården. Den ældste, Anders (26/2 1863-16/10 1942) lærte husflid og grundlagde Husflidsskolen i Askov, hvor han også fremstillede håndvæve og sløjdmateriel. Han var en dygtig og »selfmade man«, landskendt under navnet Anders Lervad.

Den mellemste søn var Jens. Han fortæller selv, at hans moster Kirsten giftede sig i en moden alder med enkemanden Peter Hansen, der var købmand og havde en kirkestald, hvor hestene kunne sættes ind under gudstjenesten. Der var også lidt beværtning, og ejendommen blev i mange år benævnt som »kroen«. Den blev også brevsamlingssted og holdeplads for postvognen fra Holsted.

Føvling skole i Jens Andersens tid.

Ægteparret var barnløst, og den lille Jens var nok deres yndling. De har måske i spøg snakket med drengen, om han ville bo hos dem, og som seksårig tog han dem på ordet og fik således et hjem mere. Det var nok ved deres hjælp, han blev i stand til at komme på seminariet i Jelling 1882 og læse til lærer.

Han havde da allerede prøvet gerningen i praksis et par vintre. Det var dengang muligt at ansætte ganske unge mennesker som »underlærere«, og Jens Andersen var kun 15 år, da han begyndte. Derfor kunne han, da han blev pensioneret, spøgefuldt, som hans natur var, sige, at han kunne holde 50 års jubilæum som lærer. Det morede ham også at sige, at han havde virket under 5 biskopper, 5 provster og 5 præster.

Seminarieopholdet i Jelling 1882-85 blev den helt store oplevelse for den unge landmandssøn. Han interesserede sig stærkt for fagene, og der var et godt sammenhold i hans klasse. De mødtes siden og holdt jubilæum i Jelling nogle gange, og det var ham en stor glæde at gense kammeraterne og at følge med i, hvordan det gik dem.

Jens Andersen.

Augusta Andersen, f. Jørgensen.

Allerede som stor dreng havde han skrevet vers, som var blevet trykt i »Illustreret Tidende«. Denne evne udvikledes, så han på seminariet gik under navnet »poeten«, hvad der glædede ham meget.

Det var ikke så ligetil at få embede efter dimissionen fra Jelling i 1885. Jens Andersen underviste således ved en lille privatskole i Holsted, hvor han traf sin senere hustru Karen Augusta Jørgensen (29/9 1871-18/9 1952), datter af møller Johannes Jørgensen. I tre år var han ansat ved en privat skole i Ålborg, og så fulgte et par vikarår i København. Da så embedet ved hans barndoms skole i Føvling blev ledigt, søgte han det og kaldedes i 1895 til lærer og kirkesanger.

Han og Augusta holdt bryllup, og nu begyndte et virksomt liv for dem begge.

Jens Andersen satte en ære i at være en dygtig lærer. Det glædede ham, når dygtige elever drev det vidt, og han så gerne, at de fortsatte skolegangen på realskole.

Der var på mange måder kappestrid mellem nabolærere.

Dette førte til dannelsen af P. Ø.: Praktisk Øvelsesforening. Med regelmæssige mellemrum afholdtes lærermøder på skift i hinandens skoler, og bestyrelsen havde da i forvejen udpeget den, der skulle demonstrere sin undervisning med en opgave. Når børnene var sendt hjem, blev der kritiseret, ofte så ubarmhertigt, at det kneb med at få de nye, unge lærerkræfter som medlemmer af P. Ø. Men denne forenings virke har utvivlsomt bidraget til at højne undervisningen i egnens skoler. Det var folk som Chr. Søgaard, Holsted, A. Grand, Holsted, og Hans Ebbesen, Stenderup, der sammen med Jens Andersen, Føvling, førte an og virkede inspirerende på unge kolleger.

Lokaleforholdene var primitive. Børnene sad ved tomands pulte, og bag katederet hang den sorte tavle. Kunstigt lys var der ikke tale om, så første time kunne om vinteren godt være så mørk, at man som en selvfølge da havde fortællefag: bibelhistorie eller danmarkshistorie. Siden fulgte så regning med griffel på skifertavle, hvor det var bekvemt at viske ud med spyt på en finger. Mere fremskredne havde en lille vandflaske og en klud. Skriftlig dansk bestod oftest af diktat eller genfortælling. Så var der jo også skriveøvelser i overintendant Jørgensens skrivehefter og som regel sidst på dagen mundtlig dansk, der oftest var oplæsning. Dejligt var det, hvis læreren ville slutte med højt-læsning af et kapitel i »bogen«. Den tids sangundervisning bestod gerne i, at læreren spillede for på violin gående op og ned mellem pultene, mens børnene sang efter Rasmussen-Lidemarks »Sangbog for skole og hjem«.

Det må ikke glemmes, at religionsundervisningen ikke blot bestod af bibelhistorie. De større børn måtte også have »lærebog«, og så skulle skriftsteder og salmevers læres udenad. Ved den årlige »eksamen« mødte skolekommissionen med præsten i spidsen op sammen med interesserede forældre. Det gjaldt da om, at børnene kunne svare kvikt og rigtigt, når læreren katekiserede.

Det kunne også ske, at der kom »visitats« af provst eller biskop. Ved en sådan lejlighed spurgte den muntre biskop Olesen, Ribe, min far: »De er så lærer og kirkesanger?« »Ja«, »og Deres kone er organist?« »Ja«. »Hvordan kommer så kirkesangeren og organisten ud af det med hinanden?« »Ja, hun angiver jo både takt og tone«, lød svaret, der blev modtaget i bedste lune.

Men organisten var en god støtte for sin mand i hans arbejde. Der var f.eks. salmemelodierne. Selv om »folk« sædvanligvis bedst kunne lide de gammelkendte toner, kunne det hænde, at en ny præst var »Laubianer« og ønskede forandring, og så måtte degn og organist slide i det med forberedelse, så forsangeren kunne melodien, og musikken var ikke hans allerstærkeste side.

Jens Andersen kunne lide betegnelsen »degn«, og til degnekaldets forpligtelser hørte føringen af kirkebøgerne. Alle fødsler, vielser, dødsfald m.m. blev meldt til præsten og af denne indført direkte i den læderindbundne ministerialbog. Hos degnen blev anmeldelserne først skrevet i en kladdebog, og siden skulle præstens indførelser skrives i degnens ministerialbog. Disse to eksemplarer måtte af brandrisikogrunde ikke opbevares én nat under samme tag. Derefter skulle de konfereres, så rigtigheden stod fast.

En af degnens pligter var at »syngelig ud«. Dvs. at han ved højtideligheden, når kisten med den døde skulle føres bort fra hjemmet, forkyndte troen, bad fadervor og sang for med en salme. Ved begravelsen gik han og præsten side om side i spidsen for ligtoget. Var der så mindehøjtidelighed efter jordfæstelsen med kaffebord eller middag i forsamlingshuset, ventedes det også, at degnen var til stede, sang for og helst holdt en tale.

Ikke blot ved begravelser, men også ved andre af hjemmets fester var degnen og hans kone selvskrevne gæster, der sad til højbords og ledede festen. I løbet af de 35 år ændredes skikke og traktement vel noget, men hovedretten

ved en festmiddag var gerne kødsuppe og suppekød med peberrod. Det var da ikke mindst degnekonens pligt at øse op til gæsterne, og disse havde ofte forberedt sig ved at sørge for en god appetit. Ved en sådan lejlighed, fortalte min mor, at hun havde øst to store portioner op til en mand, og da hun ikke var parat med den tredje, tog manden selv opøaserskeen og forsynede sig, og det var med top. Hele hans spisning foregik i absolut tavshed, og hans første replik var, da han lænede sig over bordet og spurgte: »Håer do fåt di row søj, Kjesten Mari?« (Har du fået din rug sået, Kirsten Marie?).

Meget af dette foregik, som man vil forstå, i forsamlingshuset. Det lå sydøst for skolen i Føvling og var opført i 1901. Der blev tegnet aktier for at skaffe pengene, og en bestyrelse forestod driften. Der var foruden køkken den lille og den store sal. Sidstnævnte havde ribber langs endevæggen og blev brugt som gymnastiksal både af sognets unge, der dannede en gymnastikforening, og af skolen, som ikke havde egen sal.

I denne anledning skrev Jens Andersen følgende versificerede tale:

Forsamlingshuset

Hvorfor har vi huset bygget?

For de unge og de gamle

her at samle;

samle dem ved vintertider

og når korn på marken skrider,

samle fra forskelligt virke

lidt til skole, lidt til kirke,

samles her på gulvets bænke

for at løftes, for at tænke,

for at spørge, for at svare,

mangen tåget tanke klare,

lyse op, hvad godt er fremme,

verden ude – mest dog hjemme.

Ånd skal vækkes,
krop skal strækkes!
Se en gang langs endevæggen
ribberækken.
Rankning for hver lemmedasker,
for hver tung og søvnig trasker,
så en karl i nutidsdage
som en Jarl fra Snorres sage
stærk og spændig,
let, behændig,
fast i gang under sang
glad de unge kræfter måler.
Og den unge, muntre pige
som hans lige
frisk og fager os betager.

Kiv og kort skal her på port,
godt og sandt får her kun plads.
Ingen tant (jo, dilettant!)
og intet glas,
stundom dog en munter spas,
når det er vort sind tilpas.
For den muntre ungdom dans
– ikke vild, fra sind og sans,
men en glad, uskyldig leg
den forbyder huset ej.
Selv vi gifte mænd og koner
drages af musikkens toner
og så glad i dansen går,
som vi var de tyve år,
– selv den gamle er til fals
i en lille Pérevals!

Så der bordes, og der bænkes,
dugen bredes, kaffen skænkes.
Kurvens indhold, gode sager,
herligt smager.
Men når kæberne er trætte,
ja, og maverne er mætte,
vi adrætte
mægtigt rører vore tunger, vore lunger
med en sang, så salen runger.

Talen går så glat i kor
om vort bord,
alle har det rette ord,
men for enkeltmand det kniber,
når han griber
kniven og på bordet banker,
bli'r hans tanker
som en flok forskræmte harer,
der til alle sider farer.
Men opmand dig kun, du danske,
du kan være ganske, ganske
fri – om tanken slår et sving,
det gør såmænd ingenting,
– dog er vrøvl en slemme ting.

For at gavne og fornøje,
om det jævne og det høje,
unge, gamle
vil vi samle.
Gid det være os en ære
godt til huse her at bære,
gid det gode, sande, skønne
altid her må have hjemme,
altid her må nyde fremme
– da vil sagen godt sig lønne.

Her vi drøfter vore sager
fra den danske folkeager.
Politik og mejeri,
sogneråd og andre råder
i så mangen en forening,
mange har forskellig mening.
Dirigentens hverv vi ærlig
ofte kalde må besværlig,
er han end bestemt og myndig.

Lave hus i landsbygade
gør os tit i hjertet glade.
Læg dem åndens kraft på tunge,
de, som taler til de unge.
Fyld din plads og gør dit gavn,
bær med rette samlingsnavn.
Vogt vor ungdom for det stygge,
vær til folkegavn og lykke,
når vi samles om det ganske
fællesskab, vi har som danske!

Meget af dette var vel ubetalt arbejde; man forventede simpelt hen degnens medvirken. Men der var også lejligheder, hvor der ydedes en frivillig skærv, »offer«, som i nutidens øjne kunne forekomme lidt ydmygende at modtage. Dog kunne det hænde, især op mod højtiderne, hvor der slagtedes, at degnens hjem blev betænkt med gaver, som vidnede om hjertevarme.

Men indtægterne var små og måtte suppleres på anden vis. Jens Andersen var således revisor i brugsforeningen, og mange var de fakturabind, han måtte kontrollere mod en ringe betaling. Så var der aviserne. Mod linjebetaling blev der skrevet mindeord om afdøde, omtale af jubilæer og mødereferater. Føvling lå inden for et område, hvor »Kolding Folkeblad« og »Vestkysten« konkurrerede. Så kunne det samme arbejde i afskrift sendes begge steder hen. Engang ville den ene avis sikre sig eneretten til fars referater, og de var da så snedige at spørge mor først. »Tilbyd ham en telefon, det står han ikke for«, var svaret. Det gjorde de så og forhøjede samtidig betalingen til 7 øre pr. linje.

Til degneparrets mange gøremål hørte også modtagelse og beværtning af foredragsholdere ved Føvling Foredragsforenings møder. Det var mest højskolelærere og omegnens præster. Mange af dem var gengangere, hvis vaner og ønsker efterhånden var kendt. Det må have været en besværlig og krævende levevej at rejse omkring som foredragsholder med tog og hestevogn og kolde gæsteværelser.

Der var for eksempel digteren Jakob Knudsen, som der gik mange historier om. Når han ventedes, stod huset på den anden ende. Ved ankomsten havde han kun tanker for sin kørepels, som skulle bredes ud i en varm stue, så den kunne være lun og tør til hjemrejsen. Maden spillede en stor rolle, og på min mors spørgsmål, hvad han ønskede til morgenmad, kom svaret prompte: »Tre blødkogte æg!«

Engang overraskede Jakob Knudsen med at sige: ». . . og efter foredraget vil jeg gerne have et varmt bad«. Mor ind-

vendte: »Ja, men vi har jo ikke noget badeværelse«. »Det gør ikke noget. De har vel en gruekedel og en vaskebalje, og hvis jeg så kan få en til at skrubbe mig på ryggen . . . !« Mor var for undselig til at påtage sig denne hjælp til et fremmed mandfolk, og man vil vist forstå, at det heller ikke lige var noget for J. Andersen. Men han fik en god idé og foreslog jordemoderen. Dette blev accepteret, og da hun var rede, kunne digteren få sit bad.

Far holdt meget af sit barndomshjem, og når vejret ellers tillod det, forsømte han sjældent lejligheden til at spadsere de ca. 2 km til Lervad efter skoletid for at se, hvordan det gik og tale med sin broder Niels og svigerinden Ellen.

Det var navnlig i halvfemserne, at hans poesi blomstrede og satte frugt i smukke digte, hvoraf kun få blev trykt, så de blev ikke kendt af mange, men der var tit brug for hans evne til at skrive lejlighedssange, når der skulle være fest i venne- og familie kredsen.

Desuden var han en habil amatør-maler, der bl.a. fandt sine yndlingsmotiver i bakkeområdet »Åtte Bjerge«. Disse bakker havde også hans særlige interesse af en anden grund. De var oprindelig lyngklædte, og det syntes Jens Andersen, de skulle vedblive at være, så de kunne fortælle senere slægter, hvor fattig egnen engang havde været. Han kunne ikke lide, at driftige folk – omend med besvær – tog bakkerne under plov eller beplantede dem med gran og fyr. At bringe området tilbage til den oprindelige stand var da formålet med »Fredningsforeningen Aatte Bjerge«, som Jens Andersen stiftede og med ildhu gik ind for, selv om han mødte modstand. Der blev tegnet aktier, og en del af bakkerne blev fredede. Det ville have glædet ham at se, hvorledes der nu atter efter nogle års stilstand er kommet gang i sagen med anlæg af stier, opstilling af bænke med mere.

Alt dette kunne så fuldt og helt optage Jens Andersens tid og tanker. Det praktiske havde ikke hans interesse, og jeg

har aldrig set ham med et haveredskab eller lignende i hænderne. Det praktiske tog hans kone sig af, og hvilken arbejdsbyrde påhvilede der ikke en degnekone dengang, og hvilke primitive forhold havde hun ikke at virke under! Man kunne tænke sig, at mindre beskedne folk havde fået det høje sogneråd til at flotte sig lidt mere. Om faciliteter var der bestemt ikke tale.

Alt vand skulle hentes ved træpumpen ude i gården, og det snavsede vand blev båret ud igen og hældt i rendestenen. Afløb fra køkkenvasken var der ikke. På en skammel i køkkenet stod den blå emaljerede vandspand med en vandøse på et søm i væggen. Der var komfur med en vandgryde til opvask eller lignende. Om morgenen blev der tændt op i komfuret. Til lettelse deraf var der om aftenen lagt tørv, træ og avispapir i bageovnen, så det kunne være tørt om morgenen. Tørvegløderne blev så brugt til at tænde op i skolens kakkellovne, og lærerpersonalet kom med hver sin kulskovl og hentede gløder til at tænde op i deres klasser, så der kunne være varme, når børnene kom. Der var ofte småt med træk og godt med røg. Børnene måtte i øvrigt i sidste time sørge for, at brændselskassen var fyldt til næste dag.

Man havde dengang den »vestjyske skoleordning«, som indebar, at de ældste elever havde fri om sommeren. Om vinteren var der så en klasse mere, og der ansattes en vinterlærer. I min fars tid bestod lærerpersonalet af førstelærer, andenlærer, to forskolelærere og vinterlæreren. Det var kun lærerinderne, der havde køkken, og derfor havde mor personalet på kost. Det var hendes skik til aftensmad at servere varme levninger fra middagen. Dette fik en ældre mand, der hjalp med havearbejdet, til at komme med følgende bemærkning: »Henn we æ dejn fo di unnen tow gång o æ daw«. (Henne ved degnen får de middag to gange om dagen).

Som havegødning brugtes latrin, og det var der rigeligt

af, da der naturligvis var gammeldags »das« med spande. Så kan vor forvænte tid med centralvarme og bad jo forestille sig, hvordan det var at få træskoene på en mørk vinteraften og vade gennem sne på toppede brosten til det ydmyge sted. Til mindre »ærinder« fandtes der i soveværelset en toiletspand med låg, og det var nok dennes karakteristiske lyd, der engang fik en dame med en børneflokk til at bruge udtrykket: morgenmusik i sovekammeret. Dette vigtige rum var i øvrigt udstyret med servante, på hvis marmorplade servantestellet, sæbekop, porcelænsfad og vandkande stod.

Belysningen bestod af petroleumslamper, der skulle påfyldes og pudses. En tid (det må have været under verdenskrigen) var de afløst af karbidlamper, der gav et meget skarpt lys, når de var i orden. Karbid blev også brugt til cykellygter, når aftenture var nødvendige. Det var et stort fremskridt i denne henseende, da der kunne fås dynamolygter.

Det var på de tider, at elektricitetsværket i Føvling blev bygget. Man var kommet først i Holsted, hvor vandmøllen blev grundlaget. I Føvling blev der opstillet en vindmølle og en dieselmotor. Skolen fik også strøm, men sparsommeligheden fejrede sine triumfer. Der skulle betales afgift pr. »blus«, og skolestuerne fik ikke lys i denne omgang.

Det var ikke kun far, der havde ekstraintægter. Mor var som nævnt organist, og hun havde private spillelever, som hun underviste i klaverets svære kunst. Honoraret herfor blev på et tidspunkt sat op til 1 kr. i timen. Mon ikke det en tid var lidt af et statussymbol at have klaver i sit private hjem, og så måtte datteren jo også lære at traktere det. Betalingen skete tit i naturalier.

Til hjemmets forsyning med fødevarer var et af hovedpunkterne slagtingen af julegrisen. Den blev leveret levende fra en nærliggende gård. Prisen var fast, 100 kr., og så gjaldt det, at den var så fed som muligt. Det var en travl

dag i køkkenet, og i kælderen var det murede saltkar, hvor flæsket opbevaredes, gjort rede. Skinkerne blev sendt til røgning. Oksekød købtes ved slagtervognen, der kom hver uge. Der kom også fiskehandler og bagervogn. Mor holdt selvfølgelig høns, og der var køkkenhave, men ellers var der jo brugsen, og mælk hentedes hver aftenstund i den førnævnte ejendom, vi kaldte »kroen«.

Nu skal man ikke tro, at mor var helt ene om denne arbejdsbyrde. Hun holdt som regel »pige«, og pladsen havde et godt ry som læreplads. En månedsløn på 35 kr. var derfor meget passende. Men de penge kunne spares, da min søster, Ellen, voksede til. Vi var tre børn: Olav (1900), Ellen (1903) og jeg (1909). Det var vist Grundtvigs mor, der tillægges ordene: »skal min sidste trøje springe, bli'r han dog til bogen holdt!« I en tid, hvor der ikke fandtes nogen »Ungdommens uddannelsesstøtte«, måtte de små lærerhjem klare sig med sparsommelighed, når sønnerne skulle »læse«. Mor ydede sin indsats i den henseende. Der var jo klaveret, og hver sommer, når skolestuen stod tom, blev der lånt en bordplade fra forsamlingshuset og indrettet systue. Det var her, aflagt tøj blev vendt og syet om.

Som tidligere nævnt var mor født og opvokset på Holsted mølle, hvis historie er omtalt af hendes svigerinde, Margrethe Løbner Jørgensen, i årbog bd. 5 (1919-22). Hun var gift med min morbroder Jørgen, der en tid var uddeler i Askov brugsforening. Lukas Jørgensen drev mølle og elektricitetsværk videre og var til sidst branddirektør, medens Jens Wiggo Jørgensen var købmand i Holsted. Ofte foretog Jens Andersen om lørdagen turen på cykel til Holsted for at gøre indkøb af gode sager hos sin svoger. Morbroder Jens holdt også sin søster underrettet om forventet knaphed f.eks. på kaffe. Han havde et godt lager, og Augusta blev forsynet med en sæk ubrændte bønner. Disse blev omhyggeligt rationeret ud, og der blev gemt pakker med påskrift: jul, påske osv. På en pakke stod der »lærermøde«.

Man brændte dengang rugkerner og malede dem i kaffemøllen. Cikorie hørte med til køkkenets forråd, men om søndagen, så længe det var muligt, kom der en håndfuld ægte bønner på panden, og huset fyldtes med den lifligste duft. Mor fortalte gerne om den begejstring, der vakttes på lærermødet, da det som en løbeild spredtes mellem gæsterne, at der var »rigtig kaffe«. Man husker måske historien om konen, der serverede kaffe for præsten med ordene: »Nu vil jeg da tro og håbe, hr. pastor, at kaffen er god«, hvorpå svaret lød: »Her hjælper hverken tro eller håb, her er det bønner, der skal til«.

Denne beretning har måske i rigelig grad handlet om de materielle forhold, men det er klart, at der i Føvling skole levedes et åndeligt rigt liv. Man var meget optaget af det nationale, hvad der forstærkedes af Kongeå-grænsens nærhed. Det lokalhistoriske havde Jens Andersens store interesse, som man kan se af tidligere årbøger »Fra Ribe Amt«. Det var ikke så meget tørre tal og tabeller, han beskæftigede sig med. Langt hellere gengav han anekdotiske beretninger med megen lune.

Far og mor havde ikke deres kristendom på læberne i tide og utide. Den var en del af deres liv og gerning, der godt kan karakteriseres som »et jævnt og muntert, virksomt liv på jord«. Den styrkede dem i deres arbejde, og der er sået megen god sæd i fars religionstimer. Mor, som i mange år sad i menighedsrådet, interesserede sig for Santalmissionen og fulgte med i »Santalposten«. Gudstroen var en grundfæstet del af hendes liv, hvilket kom til udtryk, da hun engang var inviteret til spisning hos naboen, der under en missionsuge beværtede taleren. Da måltidet var forbi, trak missionæren mor lidt til side og sagde: »Vil De ikke også, lille fru Andersen, være med blandt Guds børn?«, hvortil det naturlige svar måtte være: »Ja, men det er jeg da!«

Jens Andersen søgte sin afsked, da han blev 65 i 1930, og

flyttede hen i et hus, de havde ladet opføre nordøst for kirken ved vejen til Lervad. Det var ikke noget lille hus, og der var bad og centralvarme fra komfuret. Et sådant hus kunne dengang opføres for 12-13.000 kr., der kunne hæves i sparekassen. Det blev et stille otium på 7 år, hvor mor fortsatte med at spille i kirken. Da hun blev ene, og syn og kræfter aftog, flyttede hun fra det sogn, der havde været hendes liv i 45 år, hen til datteren, der var gårdmandskone i Lille Andst, for at tilbringe sin livsaften under dennes kærlige omsorg.

Aksel Andersen, født 1909 i Føvling. Dimitteret 1932 som lærer fra Haderslev Statsseminarium, nu handelsoverlærer på Vejen Handelsskole. Adr.: Rugvænget 18, 6600 Vejen.